

Arrest

nr. 290 037 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 augustus 2019 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 6 augustus 2019 om internationale bescherming.

Op 27 juli 2021 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Nadat de commissaris-generaal deze beslissing op 27 september 2021 intrekt, verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nr. 261 945 van 8 oktober 2021 het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Pakistan, waar u woonde tot 2010. Naderhand keerde u met uw ouders terug naar hun thuisstreek in het Kuzkunar district van de Provincie Nangarhar in Afghanistan.

U vader erfde bij het overlijden van uw grootvader zo'n vier jaar geleden een stuk grond in Kuzkunar. De halfbroers van uw vader, die een andere moeder dan hem hebben, aasden evenwel op deze grond, en belaagden uw vader in een poging de grond in handen te krijgen. Ook een dorpsraad die in het voordeel van uw vader besloot kon hen niet van dit idee afbrengen. Op een bepaald moment drie jaar geleden kwam een kozijn van u, zoon van een van de halfbroers van uw vader, u voor uw huis aanvallen samen met de halfbroers van uw vader. In de schermutseling kwamen uw kozijn en uw vader om, en werd u neergestoken. U ging naar een oom van u langs moederskant, maar die avond kwamen de halfbroers van uw vader terug bij u thuis, sloegen uw moeder en bedreigden ze u. Hierop besloot uw familie dat u het land maar beter kon verlaten, wat u de dag daarop ook deed.

Na een reis van meer dan een half jaar, waarvan u het grootste deel doorbracht in verschillende Balkanlanden, kwam u via Italië en Frankrijk België binnen op 5 augustus 2019, waarop u hier ook om internationale bescherming verzocht op 6 augustus 2019. Ter staving van uw relaas legt u voor: een vluchtelingenkaart uit Pakistan (Proof of Registration-kaart, hierna PoR-kaart), verschillende taskara's, een Afghaanse eigendomsakte, en een medisch verslag uit België.

Op 29 juli 2021 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging in beroep tegen deze beslissing, en deze werd door het Commissariaat-generaal ingetrokken op 29 september 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beider persoonlijke onderhouden uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden leeftijd, uw voorgehouden onderwijsniveau, uw voorgehouden beroepsachtergrond, en uw voorgehouden familiale samenstelling.

Wat betreft ten eerste uw onderwijsniveau, verklaarde u voor de DVZ ongeletterd te zijn (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 11.), en stelt u in het eerste persoonlijke onderhoud dat u in Pakistan noch Afghanistan enig onderwijs genoten had (CGVS p. 4). Bij het tweede onderhoud verklaarde u evenwel dat u in Pakistan naar een madrassa ging (religieuze school) (CGVS 2 p. 7). Dit staat allebei haaks op het eerder aangehaalde terugkeerformulier, waarop te lezen stond dat u in Pakistan primair

onderwijs genoten had zonder meer (COI case (...) dd. 6 november 2020). Ook uw gedrag tijdens de onderhouds wijst evenwel in de richting dat u hoger opgeleid bent dan u voorhoudt, aangezien u op een bepaald moment namelijk vraagt om uw eigen taskara te mogen aflezen, vooraleer u zichzelf plots bedenkt, de taskara doorgeeft aan de tolk en stelt dat u niet kan lezen (CGVS p. 3). Mocht dat zo zijn, waarom zou u dan de taskara gevraagd hebben? Bovendien bleek u ook een gebruiker van de social media-applicatie facebook, en er op gewezen dat dit lijkt te wijzen op enige geletterdheid, wimpelt u dit af door stereotiep te verklaren dat iemand anders dit voor u maakte (CGVS p. 19). Nochtans liet u eerder in het onderhoud al optekenen dat u bedenkingen had bij de spelling van uw naam als Shah. (...) in plaats van Shah. (...) (CGVS p. 2), wederom iets wat niet meteen wijst op ongeletterdheid.

Ten tweede wat betreft uw voorgehouden beroepsachtergrond. U verklaart zelf dat u geen beroepsactiviteiten had, en enkel sporadisch uw vader zou helpen bij landbouwwerk – “heel af en toe” (CGVS 2 p. 8). Nochtans verklaart u tevens dat u geen school liep, en blijkt uit uw leeftijdstest dat u al volwassen was toen u Afghanistan verliet. Dit zou betekenen dat u jarenlang hele dagen niets om handen zou hebben, dit ook nog nadat u reeds van beroepsleeftijd was. Dit valt maar moeilijk te geloven. Het valt ook op dat, gevraagd wat u dan wel hele dagen deed in Afghanistan, u niet verder komt dan vaagheden zoals “gewoon thuis, niets... thuis met broer spelen” (CGVS 2 p. 8, 9). Er op gewezen dat het maar vreemd is dat u al die tijd niets om handen zou hebben, stelt u dat u van uw vader niet veel mocht buitenkomen omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS 2 p. 9), een verklaring die voor een volwassene evenwel maar weinig overtuigend overkomt, en ook niet afdoet aan de vaststelling dat u enkel in vaagheden kan spreken over wat u dan wel om handen had in Afghanistan.

Bovendien bleek ook dat u niet bijster goed geïnformeerd was over de landbouwactiviteiten van de familie, of over de koehandel van uw vader. U kon enkel zeer vaag aangeven (met referentie aan warm of koud weer) wat de oogst- en zaaitijden van de gewassen die het gezin verbouwden waren (terwijl een maand in deze alle verschil kan maken), en u had al helemaal geen idee over prijzen van gewassen of van koeien, over plaatsen en contactpersonen voor de verkoop, of handelstechnieken. Nochtans was u (zogezegd, waarover infra meer) de oudste zoon van het gezin, en blijkens de leeftijdstest al volwassen, waardoor het maar erg vreemd zou zijn dat deze kennis niet op u overgedragen werd (CGVS p. 6, 7). Hier op gewezen, kon u enkel maar herhalen dat u deze zaken niet waren aangeleerd, wat geenszins tegemoet komt aan de opgeworpen bezwaren.

Ten derde moeten er ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door u voorgehouden gezinssamenstelling. U verklaarde initieel namelijk dat er behalve u, uw moeder en uw vader (overleden), nog twee jongere broers en twee oudere zussen in het gezin waren Ham. (...), S. u. R. (...), Shab. (...) en P. (...), allen nog in Afghanistan (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, afdeling familie). Dit stemt al niet overeen met uw latere bewering dat uw jongere broer Ham. (...) samen met u naar Europa zou zijn gereisd en u hem later kwijtraakte onderweg in Servië (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 17.). Het valt ook op dat u ondanks dat uw broer zogezegd al meer dan een jaar vermist en incommunicado is, u geen enkele poging hebt ondernomen om hem terug te vinden, zoals een opzoeking te doen starten via het Rode Kruis (CGVS 2 p. 5).

Maar bovenstaande gegevens blijken vooral ook in tegenspraak met de informatie die aan het licht kwam door het laten natrekken van uw PoR-kaart (document 3). Hieruit bleek namelijk dat het gezin waar u toe behoort zou hebben naast moeder en vader namelijk bestond uit (afgaande op de namen) zes jongens en twee meisjes: She. K. (...), Ham. K. (...), Shah. K. (...)(u; CGVS p. 12), S. U. R. (...), M. (...), Hum. (...), B. Shahb. (...), en P. (...) (COI case (...) dd. 6 november 2020). Met name She. K. (...) ziet er afgaande op de foto op dit document trouwens ouder uit dan u. Dat u over dergelijke zaken geen volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt maakt het voor het CGVS onmogelijk om de werkelijke omvang van uw familiaal netwerk te bepalen.

Er moet er in dit kader ten vierde ook op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf initieel op 6 augustus 2019 aan dat u geboren was op 23 maart 2004. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven op 21 augustus 2019, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op dat moment een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op gewezen, gaf u aan dat u niet wist hoe oud u eigenlijk was maar u op aanraden van anderen had gezegd dat u minderjarig was (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 4.). U geeft dus toe dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht. Dit blijkt ook uit de informatie verstrekt door UNHCR op basis van de door u voorgelegde Pakistaanse vluchtelingenkaart (document 3; COI case (...) dd. 6 november 2020).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw voorgehouden leeftijd, uw voorgehouden onderwijsniveau, uw voorgehouden beroepsachtergrond, en uw voorgehouden familiale samenstelling. Dit tast uw algemene geloofwaardigheid al danig aan.

Ten gronde verklaart u dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar in een grondconflict verwickeld zou zijn met halfbroers van uw vader, en dat u en uw vader in het kader van dit grondconflict werden aangevallen. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Er moet namelijk vastgesteld worden dat uw verklaringen bol staan van tegenstrijdigheden betreffende essentiële punten in uw relaas. Ten eerste verklaarde u voor de DVZ namelijk nog dat u problemen had met vier ooms, waarvan er één voor de Afghaanse overheid zou werken en drie bij de taliban gingen (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Daarentegen stelde u voor het CGVS dat u daarentegen slechts één oom had bij de taliban, en drie bij de overheid (CGVS p. 8; CGVS 2 p. 3, 4).

U verklaarde ten tweede voor de DVZ dat één van hen werd gearresteerd na het geweldincident (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Bij uw eerste onderhoud stelde u nog dat één van hen kort gearresteerd zou zijn (CGVS p. 18), maar u stelde bij uw tweede onderhoud voor het CGVS plots expliciet dat geen van hen ooit gearresteerd werd (CGVS 2 p. 14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, loochent u louter uw eerdere verklaringen (CGVS 2 p. 14, 15), wat het niet vermag deze tegenstrijdigheid recht te zetten.

Ten derde stelde u voor de DVZ dat u bedreigd werd opdat u een gedane klacht tegen uw ooms zou laten intrekken (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Daarentegen stelde u bij het eerste onderhoud voor het CGVS dat u met uw oom langs moederskant wel naar het districtscentrum bent gegaan om een klachtenbrief in te dienen, maar dat ze deze niet aanvaardden omwille van de banden van de halfbroers van uw vader (CGVS p. 11, 12). Bij het tweede onderhoud voor het CGVS stelt u dan weer expliciet dat u zelfs niet probeerde om een klacht in te dienen en vrijwel meteen het land verliet (CGVS 2 p. 15). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u in het hospitaal wel eens gevraagd werd wie u neergestoken had (CGVS 2 p. 15), maar dat strookt niet met uw bewering in het eerste onderhoud dat u naar het districtscentrum ging met het oog op het indienen van een klacht (CGVS 2 p. 15).

Ten vierde verklaarde u voor de DVZ dat uw ooms bij het bedreigen van uw moeder een dreigbrief achterlieten (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Dit herhaalde u bij het begin van het tweede onderhoud (CGVS 2 p. 3), maar als u dan gevraagd werd waarom u die brief niet kan voorleggen stelt u plots dat het slechts ging om mondelinge bedreigingen (CGVS 2 p. 3). Dit komt zeer over als een ad hoc excuus voor het niet kunnen voorleggen van de brief.

Ten vijfde loopt de chronologie van het door u aangehaalde incidenten uiteen doorheen uw verklaringen. U verklaarde voor de DVZ dat uw vader gedood werd met een mes, en u gewond raakte toen u tussenbeide wou komen (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaart u dan weer initieel dat u aangevallen werd met een mes, wat u aan uw vader ging melden, waarop hij de zoon van zijn halfbroer doodde met een sikkel, en zelf gedood werd met een mes (CGVS p. 12). Dat laatste kon u niet goed zien omdat u toen al buiten bewustzijn aan het raken was (CGVS p. 17). Een omgekeerde chronologie dus. Bij het tweede onderhoud voor het CGVS verandert u het geweer echter terug van schouder, en stelt u dat u met de vuisten aangevallen werd door de zoon van een halfbroer van uw vader, waarop uw vader hem doodde met een sikkel, waarom jullie beiden werden neergestoken met messen (CGVS 2 p. 12, 13), weer een andere versie van de feiten. Dat u driemaal iets anders vertelt maakt het erg moeilijk om u op dit punt nog te geloven.

Ten zesde verklaarde u voor het CGVS dat u de dag na het steekincident al bij uw oom langs moederskant verbleef, en dat die avond uw halfooms uw moeder kwamen bedreigen. De dag daarop zou u het land al verlaten hebben (CGVS 2 p. 14). Nochtans presenteerde u een medisch verslag waarin u een andere

chronologie liet optekenen: er staat daar te lezen dat u zo'n zeventien dagen in het ziekenhuis doorbracht, en nog vijf maanden in Afghanistan verbleef (document 1). Hier op gewezen, stelt u dat het medische verslag gebaseerd was op een gesprek met een tolk die u op dat moment niet goed begreep (CGVS 2 p. 15). Het lijkt evenwel maar vreemd dat dergelijke specifieke periodes onduidelijk vertaald zouden zijn, en als u werkelijk neergestoken werd valt te verwachten dat u toch wel een tijdje in het ziekenhuis moest doorbrengen in plaats van één of twee dagen later al het land te verlaten. Bovendien strookt de chronologie uit het attest beter met uw overige verklaringen over uw vertrek uit het land: het steekincident zou plaatsgegrepen hebben ongeveer twee jaar voor september 2020 (CGVS p. 13) of ongeveer drie jaar voor mei 2021 (CGVS 2 p. 3), terwijl u verklaarde dat u Afghanistan verliet dertien maanden voor november 2019 (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 31.).

Deze veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondergraaft de aannemelijkheid van hetgeen u verklaart danig, waardoor u op deze basis geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kan maken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 12, CGVS 2 p. 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Er is supra trouwens al gewezen op de tegenstrijdige verklaringen vervat in document 1 met hetgeen u voor het CGVS verklaarde, en voor zover in dit document oude steekwonden werden vastgesteld kunnen deze ook het gevolg zijn geweest van een ander incident dan hetgeen u aanhaalde en dat weinig aannemelijk is gebleken. In dit kader kan er ook nog op gewezen worden dat u voor het overige geen stukken voorlegde om uw aanvraag te ondersteunen, met name over de dood van uw vader – geen overlijdensakte, geen aangifte, proces verbaal, foto's van een begrafenis etc., waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11, 19). Kortom de door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande conclusies te wijzigen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 20 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de beslissing dd. 29 juli 2021 naar aanleiding van uw verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat u in weerwil van de medewerkingsplicht die op u rust onvoldoende zicht gaf op uw socio-economische achtergrond en familiale samenstelling, waardoor het niet mogelijk was om een vestigingsalternatief voor u te onderzoeken voor uw regio van herkomst, en u daarom de subsidiaire bescherming op basis van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet geweigerd werd. Ondertussen is de toestand in Afghanistan, met inbegrip van uw voorgehouden streek van herkomst, evenwel zodanig gewijzigd dat het in uw geval niet langer nodig is om de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief te onderzoeken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land

blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier

waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij vangt het middel aan met het betoog dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in de bestreden beslissing bepaalde van zijn verklaringen afdoet als zijnde niet-overtuigend en ongeloofwaardig waarna hij naar artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet verwijst. Vervolgens verwijst verzoeker naar het jaarverslag 2009-2010 van de Raad waarin zou worden gesteld dat “*in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, (...) dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden*”. Verzoeker verwijst wat dit betreft tevens naar diverse arresten van de Raad. Voorts stelt hij dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de aanvraag te weigeren en dat dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Hij voert aan dat er geen procedureregels bestaan bij het CGVS met betrekking tot het verslag van het gehoor, waardoor er geen enkele waarborg bestaat dat deze nota's betrouwbaar zijn. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming de inhoud van die nota's op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan volgens verzoeker het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Hij vervolgt dat het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, niet noodzakelijk als een tegenstrijdigheid dient beschouwd te worden en dat niet alle gevallen van weglating van gegevens ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de verzoeker om internationale bescherming in vraag wordt gesteld. Vervolgens citeert verzoeker in dat kader uit de bijdrage “*Protection Gap: over de*

bepaalde toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties van F. Vogelaar. Volgens verzoeker moet de beoordeling van de geloofwaardigheid focussen op de meest relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. Hij voert aan dat de vragen over de geloofwaardigheid erop moeten gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Vervolgens verwijst verzoeker opnieuw naar de voornoemde bijdrage van F. Vogelaar, waarin zou worden gesteld dat slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. In die context verwijst verzoeker eveneens naar de volgende publicaties: G. Goodwin-Gill, *The Refugee in International Law*, Oxford, 2007; J. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, en T. Spijkerboer, *Subsidiarity and Arguability: The European Court of Human Rights Case Law on Judicial Review in Asylum Cases*, International Journal of Refugee Law 2009, volume 21, number 1. Vervolgens stelt verzoeker dat het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid op de minder relevante details van het asielrelaas focust en verwijst hij wat dit betreft wederom naar de voormelde bijdrage van F. Vogelaar.

Verzoeker vervolgt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker om internationale bescherming en citeert dienaangaande uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 22 november 2012, C-277/11, *M.M./Ierland*, en het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 2 oktober 2012, 33210/11, *Singh en anderen/België*. Verzoeker merkt verder op dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas slechts een onderdeel is van de vaststelling van een *“EVRM-risico”*. Hij stelt vervolgens dat, ondanks het feit dat het CGVS de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas poogt vast te stellen, elementen daaruit nog steeds tot een *“EVRM-schending”* kunnen leiden en verwijst wat dit betreft naar arresten van het EHRM. Verder betoogt verzoeker dat hij zijn volle medewerking verleende aan het CGVS en dat hij geenszins de bedoeling heeft om de Belgische asielinstanties te bedriegen.

Hij wijst vervolgens op het beperkte gebruik van authentieke documenten in zijn land van herkomst en meent om die reden op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielrelaas te kunnen staven middels stukken. Volgens verzoeker hecht het CGVS bovendien geen enkele waarde aan de bewijsstukken afkomstig uit Afghanistan, gelet op hun relatieve bewijswaarde. Hij verklaart formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen te blijven staan en stelt dat zijn volledige vluchtrelaas en al zijn verklaringen vanuit dit referentiekader dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker vervolgt:

“Overwegende dat het CGVS wees op enkele inconsistenties in het relaas van verzoeker.

Dat verzoeker laat optekenen dat hij louter de leeftijd heeft te kennen gegeven die hij altijd als voor waar heeft gekend.

Dat zelfs met de standaarddeviatie van 2,5 jaar nog steeds een zeer jonge leeftijd werd weerhouden in hoofde van verzoeker.

Overwegende dat het CGVS wijst op de inconsistentie met betrekking tot de scholingsgraad van verzoeker. Dat verzoeker laat optekenen dat hij een te verwaarlozen scholingsgraad heeft. Dat de opleiding in de religieuze school waarnaar hij op een zeker moment verwees een heel summiere en verwaarloosbare opleiding betreft.

Met betrekking tot het niet vermelden van verschillende broers, verklaart verzoeker formeel dat dit te wijten is aan het gegeven dat deze op zeer jonge leeftijd gestorven waren ingevolge een ziekte.

Andere nuances zoals het aantal ooms die ofwel voor de Afgaanse overheid werkten, dan wel behoorden tot de Taliban waren volgens verzoeker te wijten aan zijn moedertaal, met name Pashai. Dat de gebruikte tolken tijdens zijn asielprocedure dit dialect niet eigen waren.

Dat verzoeker overigens verschillende protection officers heeft gehad tijdens zijn procedure bij de diensten van het CGVS en er een période van 9 maanden zat tussen de 2 interviews die verzoeker aldaar heeft afgelegd.

Dat verder onder geen enkel beding kon worden getwijfeld aan de regio van herkomst van verzoeker.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar deze bepaling en stelt dat de daden van vervolging onder andere de vorm van fysieke en psychische geweldpleging kunnen aannemen, wat *in casu* het geval is. Vervolgens gaat verzoeker in op de vormen van vervolging en verwijst hij wat dit betreft naar de beslissing van het Amerikaans Hooggerechtshof van 9 maart 1987 inzake *INS v C. Fonesca*. Verzoeker wijst er voorts op dat enkele familieleden van hem leden waren van de taliban. Er kan volgens hem bijgevolg worden aangenomen dat

hij geïmagineerd zal worden omwille van een politiek engagement en dat er ingevolge daarvan in zijn hoofd een reëel risico bestaat, waardoor voldaan is aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar diverse arresten van de Raad die handelen over de vervolgingsgronden uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Hij besluit dat, gelet op de dreiging van de Taliban aan het adres van zijn familie, aangenomen moet worden dat hij een reëel risico loopt te worden vervolgd voor zijn politieke overtuiging of voor het gebrek daaraan.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Na een kort theoretisch betoog stelt verzoeker dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid niet uitsluit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de verzoeker om internationale bescherming, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. In dit kader stelt verzoeker *in casu* op zijn minst trauma's te hebben opgelopen naar aanleiding van de door hem aangehaalde gebeurtenissen in zijn herkomstland. Hij betoogt dat er zelfs sprake is van een ernstig psychologisch trauma.

Hij wijst voorts op het volgende:

“Dat verzoeker een man betreft die zeer goed geïntegreerd is in België en diens gevolg ook zinnens is om een regularisatie-aanvraag op basis van art. 9bis Vw in te dienen.

Verzoeker verblijft momenteel quasi 3 jaar in België en heeft in die tijd nog steeds geen sluitend antwoord in het kader van zijn 1e verzoek tot internationale bescherming.

Zoals vermeld (cfr. supra) liep de procedure van verzoeker op administratief vlak niet zo vlot als verwacht.

Dat verzoeker immers 2 maal diende te worden gehoord door het CGVS, dit met ruime tussenpozen.

Dat verzoeker tussen de intrekking van de eerder genomen beslissing dd. 27/07/2021 door het CGVS en de bestreden beslissing dd. 30/05/2022 niet meer werd gehoord.

Dat verzoeker als “verwesterste” Afghaan een specifiek profiel heeft, gelet op zijn verknochting aan de westerse waarden en normen. Verzoeker heeft immers een legaal verblijf in België van om en bij de 3 jaar.

Dat zulks bovendien ook vast te stellen is uit de uitwendige gedragingen van verzoeker.

Dat het derhalve wenselijk geweest was om verzoeker nogmaals te horen in de aanloop naar het nemen van de bestreden beslissing, quod non.

Dat in casu niet echt kon worden nagegaan of er effectief individuele elementen zijn die de verzoeker kan opwerpen ter schraging van zijn vrees om te worden vervolgd voor zijn “verwestering” in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

Hij verwijst tevens naar de begrippen “zwaarwegende gronden” en “reëel risico” in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en merkt op dat het gebruik van deze begrippen op een individueel onderzoek aanstuurt van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. Dienaangaande verwijst verzoeker naar verschillende arresten van de Raad. Voorts stelt verzoeker dat er een reëel risico voor hem bestaat aangezien de Taliban meerdere initiatieven hebben genomen in zijn richting. Hij stelt dat dit eens te meer het geval is omwille van de affiliatie van zijn familieleden met de Taliban.

Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie. Hij stelt dat de veiligheidssituatie waarnaar de adjunct-commissaris verwijst in de bestreden beslissing meer dan gedateerd is en niet langer kan worden weerhouden als betrouwbaar. Zo meent verzoeker volgens verschillende actuele rapporten aan willekeurig geweld te kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat de actuele veiligheidssituatie die dient te worden weerhouden voor een risico-inschatting een veiligheidssituatie is die te vergelijken is met deze van meer dan tien jaar geleden. Vervolgens citeert verzoeker uit het rapport “*Position on Returns to Afghanistan*” van UNHCR van augustus 2021 waarin een advies wordt gegeven tot niet-terugkeer. Hij wijst er verder op dat de bescherming doeltreffend moet zijn en niet tijdelijk van aard mag zijn. Hij stelt dat de bestreden beslissing zijn district niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor hem en meent dat het CGVS, gelet op de nieuwe informatie, geen afdoende risico-inschatting heeft kunnen maken aangezien de informatie niet van stabiele, constante aard is en de actuele situatie in Afghanistan daarvoor te volatiel is. Verzoeker voert aan dat de motivering in de bestreden beslissing derhalve onder geen enkel beding zekerheid biedt of kan bieden voor zijn specifieke situatie.

Hij stelt verder dat in de bestreden beslissing evenmin een (vlucht)alternatief werd gemotiveerd. Hij verwijst het CGVS niet te hebben onderzocht waar en in welke omstandigheden hij concreet zou terecht komen bij zijn eventuele terugkeer naar Afghanistan. Hij voert aan dat er evenmin rekening wordt gehouden met zijn

jonge leeftijd, “*zelfs al wordt er getwijfeld over een eventuele minderjarigheid*”. Hij meent dat een leeftijdsdeviatie van 2,5 jaar weinig verschil maakt voor wat betreft het referentiekader van waaruit zijn asielrelaas dient te worden begrepen, “*met name dit van een jong persoon, doordrongen van verwestering*”.

Verzoeker betoogt voorts dat, gelet op de recente informatie, de situatie voor hem, los van zijn leeftijd en westers profiel, als objectief gevaarlijk kan worden bevonden en geeft wat dit betreft de *weblinks* weer van verschillende rapporten en internetartikels. Vervolgens wijst hij op het risico dat hij in Afghanistan blootgesteld zal worden aan een niet-aflatende dreiging van de taliban en stelt hij dat er minder dan ooit sprake is van een Afghaanse overheid die haar onderdanen hiertegen zou kunnen beschermen.

Verzoeker stelt verder dat hij geconfronteerd zal worden met torenhoge kosten/lasten die hij nooit zou kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Hij wijst op de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in Afghanistan en de levensgevaarlijke situatie die er op heden heerst. Voorts betoogt verzoeker dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en louter ijdele hoop zijn.

Volgens verzoeker heeft het CGVS tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd of kunnen voeren naar zijn concrete mogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De bestreden beslissing is gestoeld op een veiligheidssituatie die niet stabiel is, aldus verzoeker, die vervolgens citeert uit informatie beschikbaar op de website van de FOD Buitenlandse Zaken over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker voert aan dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de door hem aangehaalde elementen en deze elementen noch onderzocht, noch op hem toegepast heeft. Dit is volgens hem te wijten aan de actuele gebeurtenissen van de afgelopen maanden en het feit dat de bestreden beslissing voor een groot stuk werd opgesteld vóór deze recente gebeurtenissen in Afghanistan en de gewijzigde veiligheidssituatie.

Bij gebreke van een aanvaardbare kans op een menswaardig leven, veiligheid en noodzakelijk levensonderhoud in Afghanistan, kan er van hem redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen, aldus verzoeker.

Verzoeker meent dat uit wat hij heeft uiteengezet blijkt dat het CGVS tenminste niet beschikte over de toepasselijke informatie en overigens onvoldoende onderzoek kon voeren naar de concrete mogelijkheid voor hem om zich te hervestigen in Afghanistan. Hij stelt dat er niet *in concreto* wordt aangetoond naar welk gebied in Afghanistan hij zou moeten worden teruggestuurd en dat bijgevolg de specifieke veiligheidssituatie, noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften, werd nagegaan. De gevolgen en zijn levensomstandigheden met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid en re-integratie als afgewezen verzoeker om internationale bescherming werden niet onderzocht, aldus verzoeker.

Er kon volgens verzoeker simpelweg geen rekening worden gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid waarmee hij is behept en met de meest reële situatie in Afghanistan, nu deze op korte tijd te veel verandert om aan echte adequate sluitende besluitvorming te doen. De situatie verschilt immers te veel van regio tot regio en wijzigt op wekelijkse basis, aldus verzoeker.

Vervolgens meent verzoeker dat er in Afghanistan opnieuw een groot stijgend aantal gevallen van COVID-19 besmettingen gerapporteerd worden en dit over het gehele grondgebied. Dit zal volgens hem op termijn ook resulteren in een nog beperktere bewegingsruimte voor hem bij een eventuele terugkeer.

Tot slot concludeert hij dat de bestreden beslissing niet in een sluitende motivering voorziet.

2.1.4. In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat indien het CGVS oordeelt dat er elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor hem, zij daarvan het bewijs moet leveren. Verzoeker betoogt dat dit bewijs in de bestreden beslissing ontbreekt en dat het CGVS ook geen passend vluchtalternatief kon voorstellen, gelet op de nieuwe ontwikkelingen in Afghanistan. Hij stelt dat de bestreden beslissing bijgevolg niet adequaat

gemotiveerd is en betoogt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek heeft gevoerd of heeft kunnen voeren naar de concrete mogelijkheden voor hem bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Hij voert aan dat een bijkomend interview opportuun was geweest voor alle partijen en concludeert dat het CGVS over onvoldoende gegevens beschikte om een sluitende beslissing te nemen inzake zijn verzoek om internationale bescherming en dat de zaak dus minstens dient te worden teruggestuurd naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van EUAA van 4 november 2022, aan de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023, aan het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022, aan de "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022, aan het rapport "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van EUAA van augustus 2022, aan het "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van EASO van augustus 2020 en aan het rapport "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van EUAA van augustus 2022.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur, een getuigenverklaring van een vriendin en een attest van het Rode Kruis.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de halfbroers van zijn vader, die hem zouden willen doden omwille van een grondconflict. In het kader van dit grondconflict zouden verzoeker en zijn vader zijn aangevallen, waarbij verzoeker messteken zou hebben gekregen en zijn vader om het leven kwam.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden leeftijd, onderwijsniveau, beroepsachtergrond en familiale samenstelling, (ii) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij daar in een grondconflict verwickeld zou zijn met de halfbroers van zijn vader en dat hij en zijn vader in het kader van dit grondconflict werden aangevallen, daar zijn verklaringen bol staan van tegenstrijdigheden over essentiële punten in zijn relaas, (iii) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde, (iv) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielrelaas niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen en (v) hij evenmin elementen heeft aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw beider persoonlijke onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden leeftijd, uw voorgehouden onderwijsniveau, uw voorgehouden beroepsachtergrond, en uw voorgehouden familiale samenstelling.

Wat betreft ten eerste uw onderwijsniveau, verklaarde u voor de DVZ ongeletterd te zijn (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 11.), en stelt u in het eerste persoonlijke onderhoud dat u in Pakistan noch Afghanistan enig onderwijs genoten had (CGVS p. 4). Bij het tweede onderhoud verklaarde u evenwel dat u in Pakistan naar een madrassa ging (religieuze school) (CGVS 2 p. 7). Dit staat allebei haaks op het (...) terugkeerformulier, waarop te lezen stond dat u in Pakistan primair onderwijs genoten had zonder meer (COI case (...) dd. 6 november 2020). Ook uw gedrag tijdens de onderhoud wijst evenwel in de richting dat u hoger opgeleid bent dan u voorhoudt, aangezien u op een bepaald moment namelijk vraagt om uw eigen taskara te mogen aflezen, vooraleer u zichzelf plots bedenkt, de taskara doorgeeft aan de tolk en stelt dat u niet kan lezen (CGVS p. 3). Mocht dat zo zijn, waarom zou u dan de taskara gevraagd hebben? Bovendien bleek u ook een gebruiker van de social media-applicatie facebook, en er op gewezen dat dit lijkt te wijzen op enige geletterdheid, wimpelt u dit af door stereotiep te verklaren dat iemand anders dit voor u maakte (CGVS p. 19). Nochtans liet u eerder in het onderhoud al optekenen dat u bedenkingen had bij de spelling van uw naam als Shah. (...) in plaats van Shah. (...) (CGVS p. 2), wederom iets wat niet meteen wijst op ongeletterdheid.

Ten tweede wat betreft uw voorgehouden beroepsachtergrond. U verklaart zelf dat u geen beroepsactiviteiten had, en enkel sporadisch uw vader zou helpen bij landbouwwerk – “heel af en toe” (CGVS 2 p. 8). Nochtans verklaart u tevens dat u geen school liep, en blijkt uit uw leeftijdstest dat u al volwassen was toen u Afghanistan verliet. Dit zou betekenen dat u jarenlang hele dagen niets om handen zou hebben, dit ook nog nadat u reeds van beroepsleeftijd was. Dit valt maar moeilijk te geloven. Het valt ook op dat, gevraagd wat u dan wel hele dagen deed in Afghanistan, u niet verder komt dan vaagheden zoals “gewoon thuis, niets... thuis met broer spelen” (CGVS 2 p. 8, 9). Er op gewezen dat het maar vreemd is dat u al die tijd niets om handen zou hebben, stelt u dat u van uw vader niet veel mocht buitenkomen omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan (CGVS 2 p. 9), een verklaring die voor een volwassene evenwel maar weinig overtuigend overkomt, en ook niet afdoet aan de vaststelling dat u enkel in vaagheden kan spreken over wat u dan wel om handen had in Afghanistan.

Bovendien bleek ook dat u niet bijster goed geïnformeerd was over de landbouwactiviteiten van de familie, of over de koehandel van uw vader. U kon enkel zeer vaag aangeven (met referentie aan warm of koud weer) wat de oogst- en zaaitijden van de gewassen die het gezin verbouwden waren (terwijl een maand in deze alle verschil kan maken), en u had al helemaal geen idee over prijzen van gewassen of van koeien, over plaatsen en contactpersonen voor de verkoop, of handelstechnieken. Nochtans was u (zogezegd, waarover infra meer) de oudste zoon van het gezin, en blijkens de leeftijdstest al volwassen, waardoor het maar erg vreemd zou zijn dat deze kennis niet op u overgedragen werd (CGVS p. 6, 7). Hier op gewezen, kon u enkel maar herhalen dat u deze zaken niet waren aangeleerd, wat geenszins tegemoet komt aan de opgeworpen bezwaren.

Ten derde moeten er ook ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de door u voorgehouden gezinssamenstelling. U verklaarde initieel namelijk dat er behalve u, uw moeder en uw vader (overleden), nog twee jongere broers en twee oudere zussen in het gezin waren Ham. (...), S. u. R. (...), Shab. (...) en P. (...), allen nog in Afghanistan (fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling, afdeling familie). Dit stemt al niet overeen met uw latere bewering dat uw jongere broer Ham. (...) samen met u naar Europa zou zijn gereisd en u hem later kwijtraakte onderweg in Servië (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 17.). Het valt ook op dat u ondanks dat uw broer zogezegd al meer dan een jaar vermist en incommunicado is, u geen enkele poging hebt ondernomen om hem terug te vinden, zoals een opzoeking te doen starten via het Rode Kruis (CGVS 2 p. 5).

Maar bovenstaande gegevens blijken vooral ook in tegenspraak met de informatie die aan het licht kwam door het laten natrekken van uw PoR-kaart (document 3). Hieruit bleek namelijk dat het gezin waar u toe behoort zou hebben naast moeder en vader namelijk bestond uit (afgaande op de namen) zes jongens en twee meisjes: She. K. (...), Ham. K. (...), Shah. K. (...)(u; CGVS p. 12), S. U. R. (...), M. (...), Hum. (...), B. Shahb. (...), en P. (...) (COI case (...) dd. 6 november 2020). Met name She. K. (...) ziet er afgaande op de foto op dit document trouwens ouder uit dan u. Dat u over dergelijke zaken geen volledige en waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt maakt het voor het CGVS onmogelijk om de werkelijke omvang van uw familiaal netwerk te bepalen.

Er moet er in dit kader ten vierde ook op gewezen worden dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven leeftijd. Het CGVS dient immers vast te stellen dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft

uw leeftijd. U gaf initieel op 6 augustus 2019 aan dat u geboren was op 23 maart 2004. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair ziekenhuis St. Rafaël (KU Leuven), Faculteit Geneeskunde, Departement Tandheelkunde, Capucijnenvoer 7, 3000 Leuven op 21 augustus 2019, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit onderzoek is immers gebleken dat u op dat moment een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar.

Hier tijdens het interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op gewezen, gaf u aan dat u niet wist hoe oud u eigenlijk was maar u op aanraden van anderen had gezegd dat u minderjarig was (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 4.). U geeft dus toe dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeerde te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent in weerwil van de medewerkingsplicht. Dit blijkt ook uit de informatie verstrekt door UNHCR op basis van de door u voorgelegde Pakistaanse vluchtelingenkaart (document 3; COI case (...) dd. 6 november 2020).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw voorgehouden leeftijd, uw voorgehouden onderwijsniveau, uw voorgehouden beroepsachtergrond, en uw voorgehouden familiale samenstelling. Dit tast uw algemene geloofwaardigheid al danig aan.

Ten gronde verklaart u dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u daar in een grondconflict verwickeld zou zijn met halfbroers van uw vader, en dat u en uw vader in het kader van dit grondconflict werden aangevallen. U bent er evenwel niet in geslaagd om dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Er moet namelijk vastgesteld worden dat uw verklaringen bol staan van tegenstrijdigheden betreffende essentiële punten in uw relaas. Ten eerste verklaarde u voor de DVZ namelijk nog dat u problemen had met vier ooms, waarvan er (...) drie bij de taliban gingen (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Daarentegen stelde u voor het CGVS dat u daarentegen slechts één oom had bij de taliban, en drie bij de overheid (CGVS p. 8; CGVS 2 p. 3, 4).

U verklaarde ten tweede voor de DVZ dat één van hen werd gearresteerd na het geweldincident (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Bij uw eerste onderhoud stelde u nog dat één van hen kort gearresteerd zou zijn (CGVS p. 18), maar u stelde bij uw tweede onderhoud voor het CGVS plots expliciet dat geen van hen ooit gearresteerd werd (CGVS 2 p. 14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, loochent u louter uw eerdere verklaringen (CGVS 2 p. 14, 15), wat het niet vermag deze tegenstrijdigheid recht te zetten.

Ten derde stelde u voor de DVZ dat u bedreigd werd opdat u een gedane klacht tegen uw ooms zou laten intrekken (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Daarentegen stelde u bij het eerste onderhoud voor het CGVS dat u met uw oom langs moederskant wel naar het districtscentrum bent gegaan om een klachtenbrief in te dienen, maar dat ze deze niet aanvaardden omwille van de banden van de halfbroers van uw vader (CGVS p. 11, 12). Bij het tweede onderhoud voor het CGVS stelt u dan weer expliciet dat u zelfs niet probeerde om een klacht in te dienen en vrijwel meteen het land verliet (CGVS 2 p. 15). Gewezen op deze tegenstrijdigheid, stelt u dat u in het hospitaal wel eens gevraagd werd wie u neergestoken had (CGVS 2 p. 15), maar dat strookt niet met uw bewering in het eerste onderhoud dat u naar het districtscentrum ging met het oog op het indienen van een klacht (CGVS 2 p. 15).

Ten vierde verklaarde u voor de DVZ dat uw ooms bij het bedreigen van uw moeder een dreigbrief achterlieten (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Dit herhaalde u bij het begin van het tweede onderhoud (CGVS 2 p. 3), maar als u dan gevraagd werd waarom u die brief niet kan voorleggen stelt u plots dat het slechts ging om mondelinge bedreigingen (CGVS 2 p. 3). Dit komt zeer over als een ad hoc excuus voor het niet kunnen voorleggen van de brief.

Ten vijfde loopt de chronologie van het door u aangehaalde incidenten uiteen doorheen uw verklaringen. U verklaarde voor de DVZ dat uw vader gedood werd met een mes, en u gewond raakte toen u tussenbeide wou komen (vragenlijst CGVS dd. 18 november 2019, afdeling 3.5.). Voor het CGVS verklaart u dan weer initieel dat u aangevallen werd met een mes, wat u aan uw vader ging melden, waarop hij de zoon van zijn halfbroer doodde met een sikkel, en zelf gedood werd met een mes (CGVS p. 12). Dat laatste kon u niet goed zien omdat u toen al buiten bewustzijn aan het raken was (CGVS p. 17). Een omgekeerde chronologie dus. Bij het tweede onderhoud voor het CGVS verandert u het geweer echter terug van schouder, en stelt u dat u met de vuisten aangevallen werd door de zoon van een halfbroer van uw vader, waarop uw vader hem doodde met een sikkel, waarom jullie beiden werden neergestoken met messen (CGVS 2 p. 12, 13), weer een andere versie van de feiten. Dat u driemaal iets anders vertelt maakt het erg moeilijk om u op dit punt nog te geloven.

Ten zesde verklaarde u voor het CGVS dat u de dag na het steekincident al bij uw oom langs moederskant verbleef, en dat die avond uw halfooms uw moeder kwamen bedreigen. De dag daarop zou u het land al verlaten hebben (CGVS 2 p. 14). Nochtans presenteerde u een medisch verslag waarin u een andere chronologie liet optekenen: er staat daar te lezen dat u zo'n zeventien dagen in het ziekenhuis doorbracht, en nog vijf maanden in Afghanistan verbleef (document 1). Hier op gewezen, stelt u dat het medische

verslag gebaseerd was op een gesprek met een tolk die u op dat moment niet goed begreep (CGVS 2 p. 15). Het lijkt evenwel maar vreemd dat dergelijke specifieke periodes onduidelijk vertaald zouden zijn, en als u werkelijk neergestoken werd valt te verwachten dat u toch wel een tijdje in het ziekenhuis moest doorbrengen in plaats van één of twee dagen later al het land te verlaten. Bovendien strookt de chronologie uit het attest beter met uw overige verklaringen over uw vertrek uit het land: het steekincident zou plaatsgegrepen hebben ongeveer twee jaar voor september 2020 (CGVS p. 13) of ongeveer drie jaar voor mei 2021 (CGVS 2 p. 3), terwijl u verklaarde dat u Afghanistan verliet dertien maanden voor november 2019 (verklaring DVZ dd. 18 november 2019, afdeling 31.).

Deze veelheid aan tegenstrijdigheden in uw verklaringen ondergraaft de aannemelijkheid van hetgeen u verklaart danig, waardoor u op deze basis geen gegronde vrees voor vervolging aannemelijk kan maken. Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (CGVS p. 12, CGVS 2 p. 16). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. (...) Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken. Er is supra trouwens al gewezen op de tegenstrijdige verklaringen vervat in document 1 met hetgeen u voor het CGVS verklaarde, en voor zover in dit document oude steekwonden werden vastgesteld kunnen deze ook het gevolg zijn geweest van een ander incident dan hetgeen u aanhaalde en dat weinig aannemelijk is gebleken. In dit kader kan er ook nog op gewezen worden dat u voor het overige geen stukken voorlegde om uw relaas te ondersteunen, met name over de dood van uw vader – geen overlijdensakte, geen aangifte, proces verbaal, foto's van een begrafenis etc., waar u ook op gewezen werd (CGVS p. 11, 19). Kortom de door u voorgelegde documenten zijn niet van dien aard om bovenstaande conclusies te wijzigen.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw laatste persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 20 mei 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. De Raad voegt aan deze motieven nog toe dat de door verzoeker neergelegde Afghaanse eigendomsakte (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 5, map met 'documenten'), die hierboven niet werd besproken, louter betrekking heeft op het bezit van gronden door zijn familie. Dat zijn familie gronden in eigendom heeft, wordt *in casu* niet betwist, doch dit document kan de door verzoeker aangehaalde problemen of vrees niet bevestigen of aantonen. Evenmin kunnen de neergelegde *taskara's* (*ibid.*) de problemen staven die verzoeker vreest te hebben in Afghanistan.

Door in het eerste middel louter te betogen dat hij zijn volle medewerking verleende aan het CGVS en geenszins de bedoeling heeft om, op welke manier ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de overweging in de bestreden beslissing dat uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden leeftijd, onderwijsniveau, beroepsachtergrond en familiale samenstelling.

Ook door in het eerste middel louter te wijzen op het beperkt gebruik van authentieke documenten in Afghanistan en door louter te beweren dat het CGVS bovendien geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan omwille van hun relatieve bewijswaarde, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren

gestaafe elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar hij in het eerste middel stelt formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen te blijven staan, komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen. Een dergelijk betoog kan evenzeer bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel stelt dat de adjunct-commissaris wees op "*enkele inconsistenties in het relaas*", beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de talrijke inconsistenties die door de adjunct-commissaris werden vastgesteld, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op kernelementen van het door hem voorgehouden vluchtrelaas en alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen.

Verzoeker voert in het eerste middel nog aan dat het volledige asielrelaas en al zijn verklaringen vanuit "*dit referentiekader*" dienen te worden geïnterpreteerd, doch hij laat na concreet te duiden welk specifiek referentiekader hij bedoelt, laat staan op welke wijze dit referentiekader een ander licht zouden werpen op de voormelde motieven van de bestreden beslissing.

Dat verzoeker louter de leeftijd te kennen heeft gegeven die hij altijd als voor waar heeft gekend, is een loutere bewering (*post factum*) die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Zoals in de bestreden beslissing tevens wordt gesteld, heeft verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) aangegeven dat hij niet wist hoe oud hij eigenlijk was, maar had hij op aanraden van anderen gezegd dat hij minderjarig was (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 4). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde verzoeker tevens dat hij zijn geboortedatum niet kent, dat zijn juiste geboortedatum werd vastgelegd en dat hij daarmee akkoord is (*ibid.*, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 2 september 2020, p. 4). Als zodanig wordt afbreuk gedaan aan zowel de bewijswaarde van de door hem voorgelegde eigen *taskara* (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 5, map met 'documenten'), als aan zijn algemene geloofwaardigheid. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij (*ibid.*, stuk 7, deel DVZ, Leeftijdsbepaling van Jongeheer S. O.). Er blijkt evenwel niet dat verzoeker deze beroepsmogelijkheid benut heeft. Ten aanzien van de Raad staat de leeftijdsbepaling in opdracht van de Dienst Voogdij dan ook vast.

Waar verzoeker in het eerste middel betoogt dat zelfs met een standaarddeviatie van 2,5 jaar nog steeds een zeer jonge leeftijd werd weerhouden in zijn hoofde, wijst de Raad er vooreerst op dat op basis van het medisch onderzoek werd vastgesteld dat verzoeker op 21 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (*ibid.*). Van een standaarddeviatie van 2,5 jaar is dus geen sprake. Op basis van het leeftijdsonderzoek zou verzoeker op 21 augustus 2019 dus minstens 19,5 jaar zijn geweest. Verzoeker zou volgens zijn verklaringen ongeveer in oktober 2018 uit Afghanistan zijn vertrokken (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 31). Op basis van het leeftijdsonderzoek kan dan ook worden gesteld dat verzoeker op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan reeds meerderjarig was. Dat er nog steeds een "zeer" jonge leeftijd in zijn hoofde werd weerhouden, moet gelet op deze vaststellingen dan ook gerelativeerd worden en doet hoe dan ook geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de Belgische asielinstanties heeft proberen te misleiden wat betreft zijn leeftijd. Verzoeker voert in het derde middel verder aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn jonge leeftijd, "*zelfs al wordt er getwijfeld over een eventuele minderjarigheid*", en dat een leeftijdsdeviatie van 2,5 jaar weinig verschil maakt voor wat betreft het referentiekader van waaruit zijn asielrelaas dient te worden begrepen, "*met name dit van een jong persoon, doordrongen van verwestering*". Vooreerst kan verzoekers bewering dat er wordt getwijfeld over een eventuele minderjarigheid, gelet op de voorgaande vaststellingen, niet worden gevolgd. Voorts concretiseert verzoeker nergens welke impact zijn jonge leeftijd of zijn beweerde verwestering op zijn verklaringen zou hebben gehad en concretiseert hij evenmin waar en/of op welke wijze geen of onvoldoende met zijn jeugdige leeftijd (of zijn beweerde verwestering) rekening zou zijn gehouden en hoe deze leeftijd (of deze beweerde verwestering) op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen. De Raad benadrukt hoe dan ook dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst

te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanspraak, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van het verzoek om internationale bescherming. Ook van een jeugdig persoon kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al was hij nog jong op het moment van de gebeurtenissen en op het moment van zijn vertrek, *quod non in casu*. De Raad wijst er op dat van gebeurtenissen die een dermate ingrijpende impact hebben gehad op het leven dat zij de oorzaak waren voor, of mee bijgedragen hebben tot het vertrek uit zijn land van herkomst, mag worden verwacht dat zij in verzoekers geheugen gegrift staan, zodat verzoeker daarover in een later stadium coherente en overeenstemmende verklaringen kan afleggen. Evenzeer kan van een jeugdig persoon worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn onderwijsniveau, beroepsachtergrond, familiale samenstelling en over elementen die tot zijn eigen identiteit behoren, zoals zijn leeftijd. Dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegde over zijn leeftijd, zijn onderwijsniveau, zijn beroepsachtergrond, zijn familiale samenstelling en de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht Afghanistan te ontvluchten, kan niet louter worden vergeoelijkt door zijn leeftijd (of beweerde verwestering).

Door voorts in het eerste middel aan te voeren dat hij een te verwaarlozen scholingsgraad heeft, ontkracht noch weerlegt verzoeker de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing dat zijn verklaringen bij de DVZ en het CGVS haaks staan op de informatie die bekomen werd na het natrekken van zijn *Proof of Registration*-kaart, waaruit blijkt dat hij in Pakistan primair onderwijs genoten heeft (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 6, map met 'landeninformatie'), en dat ook zijn gedrag tijdens het persoonlijk onderhoud in de richting wijst dat hij hoger opgeleid is dan hij voorhoudt.

Dat hij verschillende broers niet heeft vermeld omdat deze op zeer jonge leeftijd gestorven zijn ingevolge een ziekte, zoals verzoeker in het eerste middel voorhoudt, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad wijst er bovendien op dat verzoeker bij de DVZ expliciet werd gevraagd om eveneens zijn overleden broers en zussen op te sommen (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 17). Verzoeker heeft bij de DVZ echter louter verklaard twee (jongere) broers te hebben en twee zussen (*ibid.*). Zijn betoog kan dan ook niet volstaan om het pertinente en terechte motief van de bestreden beslissing dat er ernstige vraagtekens geplaatst moeten worden bij de door hem voorgehouden gezinssamenstelling te ontkrachten of te weerleggen.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanvoert dat andere nuances, zoals het aantal ooms die ofwel voor de Afghaanse overheid werkten, dan wel behoorden tot de Taliban, te wijten zouden zijn aan zijn moedertaal, Pashai, nu de gebruikte tolken doorheen de asielpprocedure dit dialect niet eigen waren, beperkt hij zich eveneens tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin brengt hij concrete gegevens aan waaruit enig probleem inzake de vertaling of communicatie zou kunnen worden afgeleid. Zulke problemen blijken voorts niet uit het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief blijkt dat de verklaring en de vragenlijst bij de DVZ hem in het Pashtou werden voorgelezen en dat verzoeker zowel de verklaring als de vragenlijst ondertekende, zonder enige opmerking te maken, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ en vragenlijst). Bovendien werd aan verzoeker bij de aanvang van het gehoor bij het CGVS uitdrukkelijk gevraagd of hij opmerkingen had bij zijn interview bij de DVZ, waarop hij antwoordde dat het goed ging (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 2 september 2020, p. 2-3). Verzoeker gaf op het einde van het gehoor op 2 september 2020 weliswaar aan dat het soms moeilijk was voor hem om alles goed uit te leggen in het Pashtou (*ibid.*, p. 20), doch uit de notities van de persoonlijke onderhouds kan niet blijken dat de tolk moeite zou hebben gehad om verzoekers verklaringen te begrijpen en/of te vertalen of dat er zich andere vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat de gehoren op normale wijze zijn geschied. Het volstaat dan ook niet om louter hypothetisch te stellen dat er een miscommunicatie gebeurde en dat de tolken bepaalde zaken verkeerd begrepen hebben omwille van zijn (beweerde) dialect.

Verzoeker voert vervolgens in het eerste middel aan dat hij verschillende *protection officers* heeft gehad tijdens zijn procedure bij de diensten van het CGVS en dat er een periode van negen maanden zat tussen de twee interviews die hij aldaar heeft afgelegd. In het derde middel benadrukt hij dat hij ten tijde van het indienen van zijn verzoekschrift *quasi* drie jaar in België verblijft en in die tijd nog steeds geen sluitend antwoord heeft gekregen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Hij voegt hieraan toe dat de procedure op administratief vlak niet zo vlot liep als verwacht nu hij immers tweemaal diende te worden gehoord door het CGVS, "*dit met ruime tussenpozen*". Verzoeker concretiseert echter niet waarom hij benadeeld zou zijn door het gegeven dat er verschillende *protection officers* betrokken waren bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. De Raad ziet evenmin in hoe verzoeker hierdoor benadeeld zou zijn en wijst er op dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Evenmin concretiseert verzoeker waarom hij benadeeld zou zijn geweest door de periode van negen maanden die tussen de twee interviews op het CGVS zat. De Raad wijst er op dat het tijdsverloop tussen de twee interviews de gedane vaststellingen niet kan verklaren of kan verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven en kan blijven weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenissen een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, kunnen zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te (blijven) zetten. Verzoeker concretiseert voorts evenmin op welke wijze hij benadeeld zou zijn door het gegeven dat hij tweemaal diende te worden gehoord. Verzoeker toont ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de procedure op administratief vlak niet zo vlot verliep en hij *quasi* drie jaar in België verblijft en nog steeds geen sluitend antwoord heeft gekregen. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielpcedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de door hem beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas. Daarenboven is een langdurig verblijf in België niet relevant voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die het CGVS of de Raad toelaten de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Verzoeker stelt in het derde middel nog dat hij "*op zijn minst trauma's (heeft) opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst*" en dat er zelfs sprake is van een ernstig psychologisch trauma, doch hij laat na enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij daadwerkelijk getraumatiseerd is. De Raad wijst er op dat in het medisch attest dat door verzoeker gedurende de administratieve procedure werd neergelegd (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 5, map met 'documenten') evenmin gesteld wordt dat hij getraumatiseerd is. Tevens laat verzoeker na concreet te duiden op welke wijze zijn beweerde trauma een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog is niet ernstig.

Waar verzoeker in het derde middel nog aanvoert dat hij een man is die zeer goed geïntegreerd is in België en dientengevolge ook zinnens is om een regularisatie-aanvraag op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in te dienen, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit een ander licht werpt op de beoordeling in de bestreden beslissing van zijn verzoek om internationale bescherming.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielprelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij daar in een grondconflict verwickeld is met de halfbroers van zijn vader en dat hij en zijn vader in het kader van dit grondconflict werden aangevallen.

Dat “*bovendien in Afghanistan opnieuw een groot stijgend aantal gevallen van COVID-19-besmettingen gerapporteerd worden, dit over het hele grondgebied*” en dat zulks op termijn ook zal resulteren in een nog beperktere bewegingsruimte voor verzoeker bij een eventuele terugkeer, is opnieuw een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad verwijst bovendien naar de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: “*Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt*”. COVID-19 dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde richtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt:

“a) de staat;

b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de richtlijn 2011/95/EU blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (RvS 14 augustus 2020, beschikking nr. 13.847; zie ook RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden aldus niet vervuld.

Verzoeker betoogt in het derde middel nog dat hij tussen de intrekking van de eerder genomen beslissing van 27 juli 2021 en de huidige bestreden beslissing van 30 mei 2022 niet meer werd gehoord. Hij stelt dat het wenselijk was geweest om hem nogmaals te horen in de aanloop naar het nemen van de bestreden beslissing, nu er *in casu* niet echt kon worden nagegaan of er effectief individuele elementen zijn die hij kan opwerpen ter schraging van zijn vrees om in geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd wegens zijn verwestering. De Raad wijst er op dat verzoeker overeenkomstig artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet en artikel 17, § 3, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de mogelijkheid had om aanvullende opmerkingen en stukken over te maken aan het CGVS. De adjunct-commissaris heeft er in de bestreden beslissing tevens op gewezen dat verzoeker overeenkomstig deze artikelen de mogelijkheid had om elementen waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban een impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming over te maken aan het CGVS. Uit de stukken van het administratief dossier kan evenwel niet blijken dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van deze mogelijkheid om aanvullende elementen over te maken aan het CGVS. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift of het neerleggen van een aanvullende nota ook de mogelijkheid heeft om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of nieuwe elementen kenbaar te maken. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift te wijzen op zijn specifiek profiel als verwesterde Afghaan en door ter terechtzitting een aanvullende nota neer te leggen met stukken ter staving van zijn verwesterd profiel.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur,

waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het

bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het EHRM van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst er voorts op dat uit de beslissing die verzoeker door de Dienst Voogdij werd betekend blijkt dat er op basis van een leeftijdsonderzoek geconcludeerd kan worden dat verzoeker op 21 augustus 2019 een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 21,5 jaar, met een standaarddeviatie van 2 jaar (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, Leeftijdsbepaling van Jongheer S. O.). Nu verzoeker na een langdurig verblijf in Pakistan in 2010 zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 6, map met 'landeninformatie') en hij verklaarde Afghanistan te hebben verlaten omstreeks oktober 2018 (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, verklaring DVZ, nr. 31), kan dan ook op basis van de jongst mogelijke leeftijd die op grond van het leeftijdsonderzoek werd vastgesteld worden aangenomen dat hij ongeveer van zijn 10 jaar tot zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven en er aldus grotendeels zijn vormende jaren heeft doorgebracht en aldaar gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien verklaarde verzoeker dat hij nog telefonisch contact heeft met zijn moeder in Afghanistan (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 20 mei 2021, p. 7) zodat er kan worden van uitgegaan dat hij in Afghanistan nog een (familiaal) netwerk heeft.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels drie en een half jaar in België verblijft, kan verder niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker stelt in het derde middel weliswaar dat hij "*zeer goed geïntegreerd*" is, maar hij laat na deze loutere bewering verder toe te lichten of te concretiseren. Verzoeker beweert verderop in dit derde middel dat hij als verwesterde Afghaan een specifiek profiel heeft, gelet op zijn "*verknochting aan de westerse waarden en normen*", wat volgens hem vast te stellen is uit zijn uitwendige gedragingen, doch hij concretiseert dit summiere betoog evenmin, laat staan dat hij deze loutere beweringen op enige wijze onderbouwt. Dit betoog mist dan ook de nodige concretisering, uitwerking en staving in het verzoekschrift om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen.

Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een arbeidsovereenkomst. Deze overeenkomst toont niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomst (van onbepaalde duur) geeft immers enkel aan dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België vanaf 1 augustus 2022 voltijds te werken als magazijnmedewerker, maar toont geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Uit de getuigenverklaring van een vriendin die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, blijkt dat verzoeker hier een netwerk heeft. Dit toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Hetzelfde kan worden gesteld over het attest van het Rode Kruis dat verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt, waaruit kan blijken dat hij op 9 november 2021 een eendaagse opleiding heeft gevolgd die als doel had om een beter begrip van bepaalde Belgische culturele gedragsregels te bevorderen en om de eerste vragen van verzoekers om internationale bescherming te beantwoorden, zodat er tevens gezorgd kan worden voor een betere interactie met het personeel van de opvangstructuren.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille

van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die blijkens zijn verklaringen in Afghanistan heeft gewoond van 2010 tot 2018, er nog over een familiaal netwerk beschikt en nog maar drie en een half jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat hij daar in een grondconflict verwickeld is met de halfbroers van zijn vader en hij en zijn vader in het kader van dit grondconflict werden aangevallen en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van COVID-19 of (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in het derde middel van zijn verzoekschrift louter te beweren dat er hem torenhoge kosten of lasten te beurt zouden vallen die hij, gelet op zijn beperkte middelen, nooit zou kunnen dragen, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan waar hij betoogt dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen, doch louter ijdele hoop zijn.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet

langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Voor zover verzoeker wat dit betreft in het derde middel wijst op zijn jonge leeftijd, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat te concretiseren op welke wijze zijn leeftijd het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet zou verhogen. Bovendien wijst de Raad er op dat verzoeker reeds meerderjarig was bij zijn vertrek uit Afghanistan en dat hij op heden minstens ongeveer 23 jaar oud is (adm. doss., stuk 5, dossier voor intrekking, stuk 7, deel DVZ, Leeftijdsbepaling van Jongeher S. O.). De Raad ziet bijgevolg niet in waarom zijn leeftijd een dergelijke persoonlijke omstandigheid zou vormen.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het voorgaande dringt een onderzoek naar een intern vluchtalternatief zich *in casu* niet op, zodat het betoog in het vierde middel niet dienstig is.

2.3.5. Waar verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in nog meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN